

[Socialministeren.]

Ordet sidst, skal jeg gøre nogle Bemærkninger, der for mit Vedkommende bliver afsluttende. Med Hensyn til hvilket af Tingene der tager længst Tid til at behandle Forslagene, har jeg ikke nogen Statistik. Det vil vel nok være Folketinget, dels paa Grund af, at det har flere Medlemmer, dels fordi det i Regelen er de største og vigtigste Lovforslag, der fremsættes først i Folketinget. Men jeg synes at spore en vis Forskel, i hvert Fald for nogle Forslags Vedkommende, nemlig den, at i Folketinget gøres der dog noget ved Forslagene, medens man her ofte ikke mærker, at der gøres noget ud over den grundige Overvejelse, som jeg ikke underkender.

Med Hensyn til den Fabriklov, som det ærede Medlem nævnte, var Forholdet dog vist det, at Landstinget vedtog Lovforslaget i en anden Skikkelse, end jeg ønskede, og jeg indrømmer, at hvis jeg vilde nedsætte mine Krav, saa at jeg vilde lade alle Forslag vedtage i den Skikkelse, som Regeringspartiernes Modstandere ønsker, vilde jeg utvivlsomt kunne faa vedtaget adskillige ogsaa i det høje Landsting, thi det vilde kun betyde, at Oppositionen altid fik sin Vilje. Jeg tvivler om, at man ligefrem i dette høje Ting, selv det ærede Medlem, skulde have hungret efter dette Forslag, skulde have længtes efter det i den Uge, som er gaaet, siden det blev bebudet; og jeg kan ikke antage, at det kan spille nogen Rolle, at det ikke kom en Uge før, naar det skal underkastes en saa grundig Behandling. Men hvem der ikke kom, var den højtærede Socialminister, siger det ærede Medlem. Ja, det var, fordi jeg til Trods for, at jeg saa gerne vil være til Stede her, lige saa gerne, som det ærede Medlem ser mig, ogsaa af og til har noget at bestille i Folketinget. Det havde jeg den Dag. Jeg er desværre ude af Stand til at sætte Tingenes Dagsorden, men jeg skal gaa hjem og overveje i den Anledning, om jeg ikke har flere Forslag, jeg kan fremsætte. Jeg har kun 15 Forslag fremme i Øjeblikket.

Formanden: I Anledning af den højtærede Socialministers Udtalelse skal jeg gøre opmærksom paa, at Landstingets Dagsorden ved den paagældende Lejlighed var ansat en Dag før Folketingets.

Johannes Jensen: Ja, det var netop det, den højtærede Formand nu oplyste: Vi havde Spisesedlen i Orden, men den højtærede Socialminister kom ikke.

Med Hensyn til den anden Sag, som

den højtærede Socialminister nævnte, den i 1933 vedtagne Ændring i Fabrikloven, maa jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse, idet det staaer i nogen Forbindelse med den Sag, der her er Tale om, gøre opmærksom paa, at vi her i Landstinget vedtog det, som var Kærnen i Sagen, nemlig en Forandring i Tilsynet med visse farlige Maskiner. Det vil den højtærede Socialminister antagelig ogsaa have Erindring om, fordi vi i den Henseende var ganske enige. Dernæst tilbød vi at stadfæste og lovæste en Bestemmelse, som ulovmæssigt havde været gældende siden 1918. Jeg synes dog, det var et meget godt Tilbud. Vi kunde i og for sig, hvis vi havde haft Ret dertil ifølge Grundloven, have anlagt Sag for Rigsretten mod Ministeriet, for det var en ganske aabenbar Overtrædelse, at Ministeriet udstedte en Bekendtgørelse, der stred mod Landets Love. Nu har Landstinget ganske vist ikke denne Ret til at rejse Rigsretsanklage, men Spørgsmaalet om en saadan Anklage staaer i det uvisse, for Folketinget kan rejse den naar som helst. Hvad Spørgsmaalet om Trykning paa Folkekirkens Søn- og Helligdage angaar, havde jeg i øvrigt den Gang Indtrykket af, at den højtærede Socialminister og jeg var ganske enige om, at denne Adgang til at udvide Helligdagsarbejdet skulde man egentlig ikke gaa saa villigt med til.

Socialministeren (Steincke): Det kunde efter de Bemærkninger, jeg gjorde før, ikke falde mig ind at tage Ordet for min egen Skyld. Jeg tager blot Ordet for at forhindre, at Folketinget rejser Rigsretsanklage mod Venstres Ministre mellem 1920 og 1929; det var nemlig dem, der havde gjort sig skyldig i den Ulovlighed, som det ærede Medlem vil have paataalt, men som jeg opdagede og derfor søgte at forhindre Rigsdagen i at fremture i.

Johannes Jensen: Den paagældende indenrigsministerielle Bekendtgørelse er udstedt af den Mand, som var Indenrigsminister i 1918. At den er blevet tolereret af et senere Venstreministerium og et senere socialdemokratisk Ministerium, er en Sag for sig.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.